Written by Administrator
Wednesday, 16 December 2020 20:14 -

У монографији о стогодишњици средњошколског образовања у Зворнику важно мјесто заузимаће и Фарук Ножиновић, дугогодишњи професор физичког васпитања у школи која данас носи назив СШЦ „Петар Кочић“. Човјек ведрог духа, усправног хода, радо је причао са нама о свом образовном путу, првим спортовима, клубовима, настави, породичним успјесима.

Written by Administrator
Wednesday, 16 December 2020 20:14 -

Written by Administrator
Wednesday, 16 December 2020 20:14 -

[redacted]

Имао папире, али напустио Њемачку

– У Њемачкој сам са супругом и двоје дјеце био 11 година. Добио сам сталне папире, али сам ријешио да се вратим. Питала ме је једна госпођа, да ли знам да ти папири вриједе 20.000 КМ на црној берзи, а ја сам јој рекао да их поклоне некоме коме су потребни јер ја никада више нећу доћи код вас. Она се изненадила па ме је упитала зашто и додала да је у БиХ био рат, а у Њемачкој је љепота. Рекао сам јој да то није никаква љепота, у Њемачкој не могу да дишем, изађем на Рајну не дају нам роштиљ, станем на траву ето некога да ме казни – присјећа се Ножиновић.

Најважније да ученици имају навику да вјежбају

Професор Ножиновић сматра да је основна улога овог предмета да дјеца стичу навике да вјежбају.

– Мени су дјеца увијек носила опрему и било је лијепо видјети их у црно-бијелој опреми. Ја сам им рекао да је то услов за добру оцјену, а да ли ће она бити и виша зависи од тога колико покажу на часовима. Мени је најважније било да стичу навике да вјежбају – прича Ножиновић.

Љубав према спорту „од малих ногу“

Ножиновић каже да је дјетињство, заједно са браћом, и друговима проводио у згради „Партизана“ која је била поред старе аутобуске станице, у близини данашње „Поште“.

– „Од малих ногу“ смо ту проводили вријеме. Моја браћа, другови и остала дјеца из Зворника. Играли смо фудбал, бавили се гимнастиком. Ту смо проводили цијели дан. Некако смо сви били окренути спорту. А кад се сјетим зграде „Партизана“, чини ми се да би је, не јачи земљотрес, него јача промаја оборила. Но, за нас, она је била храм спортова – присјећа се Ножиновић и додаје да је љубав према спорту била пресудна да заврши ДИФ.

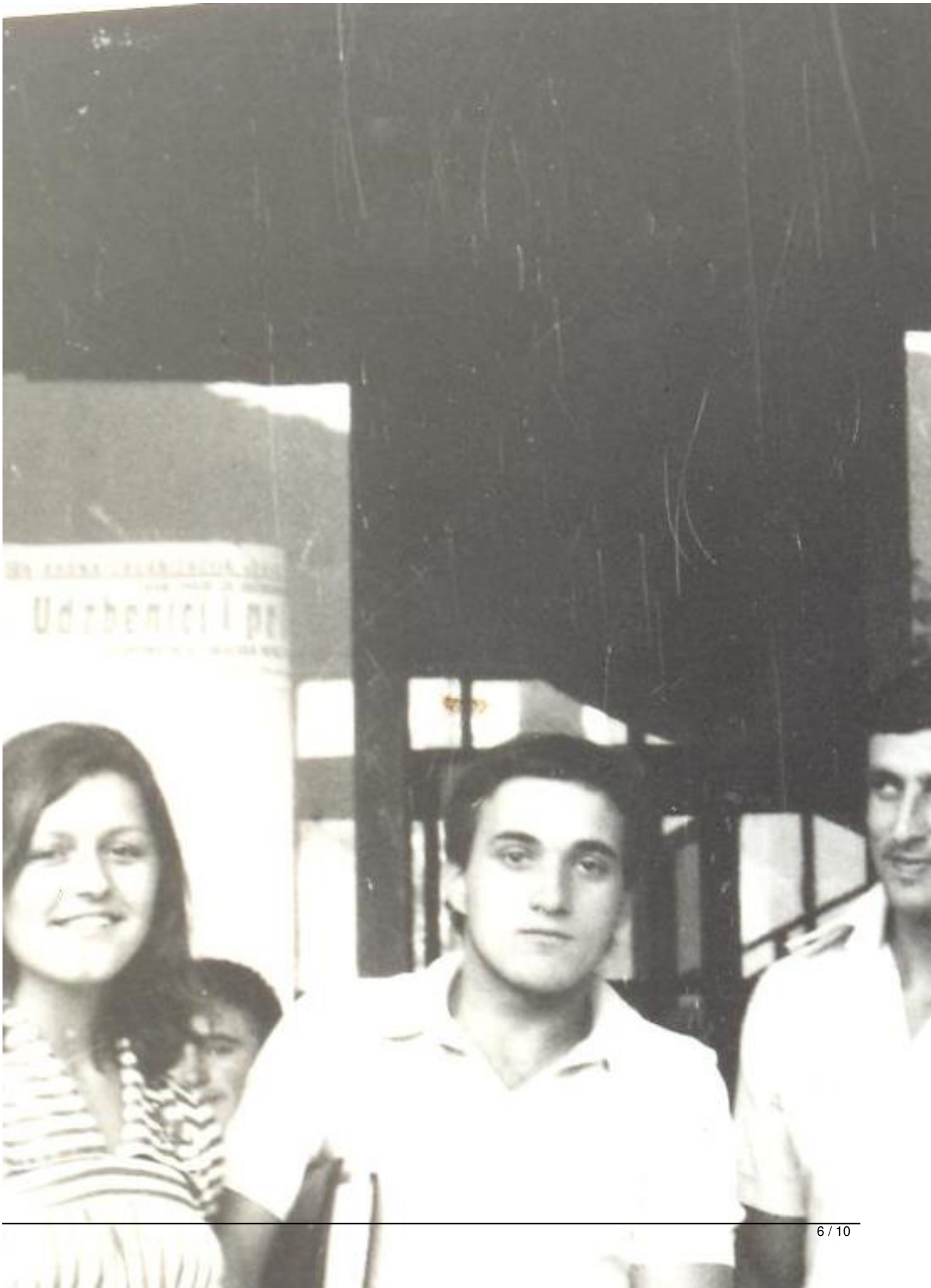

Боље зарађивао као студент него као професор

У вријеме када је Ножиновић завршавао ДИФ, многе његове колеге нису имале завршену високу стручну спрему те су ванредно завршавали факултет. То је била прилика да овај изузетни студент заради учећи ванредне кандидате.

– Полагали су и они испите, али обично се нису сналазили у статистици, анатомији и физиологији. Један пријатељ из Тузле ми је чак платио хотел у Сарајеву, иако сам имао дом, како бих имао све услове да студирам и њега учим. Као награду, код њега сам касније полагао возачки испит, а чак ми је дао „фићу“ да сам возим и припремам се, иако никада прије нисам возио. Често смо ванредне студенте учили ритмику и плесове, односно скијање. Отишли бимо на Јахорину и од сваког студента наплаћивали по 5.000 динара, а уколико не положе испит враћамо новац. И сви су полагали. Заправо, ја сам имао једну тајну. Нисте могли све да научите из књиге, поготову ритмику. Ја сам сваки корак записивао, потом елементе скијања, а други су мислили да ако једном савладају градиво да га неће заборавити, међутим то градиво се брзо заборави. Ту свеску нисам никоме дао, а од ње сам пуно зарадио – каже Ножиновић и додаје да има и једна анегдота са полагања испита из ритмике.

– Професорица Равијојла је била једна меланхолична особа која никада није давала десетку, без обрзира како одговорите и урадите демонстрацију, уколико нисте њен студент четири године, а ја сам двије био у Тузли, а двије у Сарајеву. Она је мене похвалила приликом полагања испита и дала деветку, а мени треба десетка за просјек. Тада су сви студенти који су пратили испит питали шта ће онда бити са њима, ако сам ја добио деветку. Када је она упитала зашто, они су одговорили да сам ја све њих спремио за испит. Она се онда присјетила да има неки студент који подучава остале и лако полажу испите, али није знала да сам то ја и уписала ми је десетку – наводи Ножиновић.

Тренирао рукомет, водио одбојкашице и кошаркаше

Фарук Ножиновић је као основац тренирао рукомет, а касније је водио кошаркашки и женски одбојкашки клуб.

– Рукометни клуб је био први клуб од малих спортова који је основан у Зворнику. Наравно, ту је раније био и фудбалски клуб. Ја сам прво тренирао кошаркашки клуб и водио их од Друге републичке до Друге савезне лиге. Међутим, тада сам одустао јер је било потребно тренирати два пута дневно, а ја сам предавао и физичко и одбрану и заштиту и просто нисам могао физички да стигнем све обавезе. Дан је почињао у седам ујутро, а завршавао се око поноћи, те сам ријешио да се повучем. Нисам се ни поштено одморио, а добио сам захтјев да покренемо женски одбојкашки клуб. Нисмо тренирали у „Партизану“ већ у нашој школској сали која није била условна. Ми смо прво окупили само дјевојчице из школе и одмах су нас убацили у такмичарску лигу. Прве године смо били претпосљедњи, а већ наредне године прваци јер су биле јако талентоване. И у одбојци сам екипу довео до Друге савезне лиге, а прекинуо сам да тренирам јер су многе дјевојке ишле да студирају, друге се удале па је било тешко кренути испочетка. Послије сам преузео мушку екипу која је била једна од најбољих у Зворнику, али сам због повреде тетиве морао да прекинем рад и од тада нисам никога више тренирао. Снагу сам чувао за часове – истиче Ножиновић.

Четири брата професори физичког, пети економиста

Најстарији Фаруков брат Ферхат је, каже, најзаслужнији што су изабрали да буду професори физичког васпитања.

– И код мене је пробудио жељу да студирам ДИФ. Када сам био у војсци питао ме је да ли ћу читавог живота бити сеоски учитељ или ћу спремати пријемни и студирати. Иначе, сви смо завршили средњу школу у Зворнику. Други брат Фаих, након студија ДИФ-а, је радио у основној, потом у ТШЦ и онда прешао у Економску школу. Најмлађи Нихад је био занатлија, машин-бравар. Када је добио жутицу, мајка је питала да ли му можемо помоћи да и он студира и да се више не бави тим послом. Иначе, отац је говорио да је доста школе и да мало радимо, а мајка је увијек стајала иза нас и говорила да учимо кад смо већ добри студенти и када то волимо – рекао је Ножиновић чији је брат Ферхат касније магистрирао па докторирао на Универзитету у Тузли и био шеф катедре до пензије.

– Једино нас је „изневјерио“ Сакиб, који је завршио економију, а био је најбољи од свих

нас. Он је био изузетан центарфор у Дрини, али је добио жутицу, оперисао слијепо чријево и имао упалу поребрице, све готово у истом тренутку, тако да је одустао од спорта и завршио економију те једно вријеме у Зворнику био технички директор „Универзала“ – испричао нам је Ножиновић.

(infobirac.net)